

kommende (altsaa Korporalskabsføreren), saaledes at Angivelsens Rigtighed endnu kan konstateres. Forsømmes betimelig Anmeldelse, eller beskadiges Feltflaskerne ved Uforsigtighed, skulle de erstattes af vedkommende selv, med 54 eller 60 Øre. Det forekommer mig, at der ikke her har været synderlig Anledning til noget Overfald paa Krigsministeren. Dersom de „flere Soldater“, som „Social-Demokraten“ omtaler, virkelig eksisterer og ikke er behandlet efter Krigsministeriets Forskrifter, maa de klage. Bladets Omtale uden nærmere Angivelse af de paagældende er virkelig ganske værdiløs og fortjener paa ingen Maade at paaskønnes ved nogen Takskrivelse fra Krigsministeren.

„Social-Demokraten“ har imidlertid ikke dermed endt sine Besværinger. Den siger fremdeles: „Det samme gælder andre Munderinggenstande. I et Tilfælde (paa Husarkasernen) har man endog for en bortebleven Strigle villet trække 3 Kr. 50 Øre fra et Beløb af 4 Kr., der skulde udbetales en særlig trængende Soldat. Kun ved Velvillie fra Kammeraternes Side ordnedes Sagen saaledes, at Smerten fordeltes paa flere. Manden, der her er Tale om, har Kone og Børn og havde været arbejdsløs i lang Tid, før han indkaldtes til Tjenesten.“ Da Bladet her ved Angivelse af Husarkasernen har givet et Spor, som rigtignok gerne kunde have været lidt tydeligere, har jeg forfulgt dette Tilfælde, saa at jeg kan give følgende Oplysninger. Paa Finansloven findes paa Konto I. e. 5. „Lejrudgifter“, en Post: „Til Anvendelse i festlige Anledninger og til ubestemte Udgifter“ 5,600 Kr. Heraf har Krigsministeriet stillet 2,800 Kr. til Øvelsesdivisionens Raadighed til Fordeling ved Øvelsernes Ophør i passende Summer til menige ved Divisionen, som af *Mandskabet* anses for særlig trængende til Understøttelse. For Gardehusarregimentets 1ste Eskadron var der saaledes i dette Øjemed stillet 20 Kr. til Raadighed. *Mandskabet* havde udpeget 5 som særlig trængende. Blandt disse 5 menige var der en Gardehusar Nr. 103, der havde bortkastet sin Kardætsk. Forinden det anførte Beløb af 20 Kr. blev fordelt, blev den nævnte Gardehusar udtaget af *Mandskabet* til forlods af faa 3 Kr. 10 Øre (Prisen for Kardætsken) af den samlede Sum, før at han kunde afgøre sin Gæld til Statskassen. Af Resten af Beløbet, 16 Kr. 90 Øre, fik han dernæst en Femtedel, altsaa 3 Kr. 38 Øre. Manden har ikke, forinden han afleverede, meldt til vedkommende Depotkommandør, at han

havde mistet sin Kardætsk. Manden havde endvidere 1 Kr. 75 Øre paa sin Afregning. Han gik saaledes hjem med et kontant Beløb af 5 Kr. 13 Øre. Han blev efter eget Ønske ved Indkaldelsen fritaget for at blive udkommanderet i Kantonnement, men blev beordret til at passe de i København værende syge Heste og Remonter, da han havde opgivet, at han var gift. Ved Hjemsendelsen betalte hans Eskadronskommandør af sin egen Lomme Vadskan af de Sager, som ikke skulle betales af Statskassen men af Brugeren. Det drejer sig altsaa her om en værnepligtig, som i Virkeligheden er bleven behandlet særdeles hensynsfuldt, men som man nu vil fremdrage som en Martyr for Militærvæsenet.

Det forekommer mig i det hele, at disse Kendsgerninger afgive en mærkelig Baggrund for Artiklens Slutningsord: „Hr. Madsens Tandbørster glide efterhaanden saa kedeligt i Baggrunden, helt om bag en Stabel af militære Hensynsløsheder, der ikke alle ere saa smaa som de Midler, hvormed denne Minister har søgt at gøre sig populær blandt Soldaterne.“ Det høje Ting vil sikkert give mig Ret i, at der ikke er nogen Grund for Krigsministeren til at udtale nogen Paaskønnelse for en saa uvederheftig og løs Artikel som den her omhandlede. Jeg tror endog at kunne forudsætte, at denne Erkendelse deles af adskillige af den ærede Rigsdagsmands egne Partifæller. I hvert Fald vil man forstå, at naar man gentagne Gange ved nøjagtig Undersøgelse af „Social-Demokraten“s Artikler har fundet disse affattede med samme — hvad skal jeg sige — Mangel paa Respekt for faktiske Forhold som i nærværende Tilfælde, saa maa man være fritaget for at beskæftige sig dermed, hvad der for øvrigt forbyder sig af sig selv, thi jeg kunde virkelig ellers ikke bestille andet end anstille Undersøgelser for at bevise Urigtigheden af „Social-Demokraten“s Artikler. Jeg har dog ment at maatte benytte den Lejlighed, den ærede Rigsdagsmand har givet mig, til engang at vise det høje Ting, hvor løsagtig den Kritik er, som vi gøres til Genstand for fra socialdemokratisk Side. Det vilde være et ganske haabløst Arbejde at gennemgaa det alt sammen. Jeg haaber, at hvad jeg har sagt i Dag vil fritage mig for fremtidig at beskæftige mig med kritiske Bemærkninger af den Kvalitet. Jeg tror at kunne regne paa, at alle her i Tinget ville vide, at enhver Klage, der naar til mig, vil blive gjort til Genstand for en omhyggelig Undersøgelse, naar den blot er